

KOPIMAS

– Šiaip jau nėra reikalo griebtis *smurto*.

Zilvareno mieste visi žinojo, kad meluoti sargybiniui reiškė mirtį. Aš tai buvau regėjusi savomis akimis ir taip skaudžiai, kaip daugumai Zilvareno gyventojų neteko. Beveik prieš metus mačiau vieną iš karalienės vyrų kaltinio aukso šarvais perskrodžiant pilvą mano kaimynui už tai, kad pamelavo apie savo amžių. O kiek anksčiau – kur kas blogiau – tyliai prastypsojau gatvėje, kai mano motinai buvo perrėžta gerklė ir ant saulės sukepinto smėlio pasipylė karšto valstietiško kraujo čiurkšlės.

Kai gražuolio sargybinio ranka gniaužė man kaklą ir jo dailiai graviruota šarvinė pirštinė it auksinis veidrodis atspindėjo tviskančias saulės dvynes mums virš galvų, aš tik per stebuklą nesuskydau ir neišliejau visų savo paslapčių kaip pernokęs vaisius. Jo metaliniai pirštai dar giliau įsirėžė man į gerklę.

– Vardas. Amžius. Apylinkė. Klok. Žemosios klasės piliečiams į Centrą negalima, – išbeldė jis.

Kaip ir dauguma miestų, Zilvarenas, didingas ir spindintis Šiaurės bastionas, buvo suprojektuotas rato forma. Išorines miesto ribas užtvirtino dar keletas sienų, skirtų žmonėms išlaikyti jų apylinkėse, iškilusių per penkiasdešimt metrų virš lūšnyčių ir patvinusių nuotekų šulinių.

Sargybinis nekantriai mane papurtė.

– Greičiau atsakyk, mergiote, arba keliausi tiesiai pro penktuosius pragarų vartus.

Aš glebiai pagrabinėjau jo pirštinę, per silpnai, kad išsilaisvinčiau iš gniaužtų, ir vyptelėjau užversdama akis į kaulo baltumo dangų.

– Kaip, po galais... aš tau... ką nors pasakysiu... jei... neprakvėpuoji?

Tamsios sargybinio akys užvirė įniršiu. Jis dar smarkiau užspaudė man gerklę.

– Ar bent nutuoki, kaip karšta būna rūmų požemių kameroje, kai ateina atpildo laikas, vagile? Be vandens? Be tyro oro? Nuo pūvančių lavonų tvaiko net vyriausiasis egzekutorius vemžia. Pastipsi per tris valandas, paminėsi mano žodį.

Rūmų kameros *privertė* mane atsipeikėti. Sykį jau buvau pagauta vagianti ir nusiūsta ten visoms aštuonioms minutėms. Aštuonių minučių pakako. Atpildo laiku, kai abi saulės, Balėja ir Mina, labiausiai suartėja, o popietės oras ima virpėti nuo karščio, tupėti uždarytai požemy po nemirtingosios karalienės rūmais, toje pūliuojančioje žaizdoje, vadinamoje kalėjimu, būtų menkas malonumas. Be to, manęs labai reikėjo *ant* žemės. Jei nespėsiu grįžti kalvėn iki sutemų, sandėris, kurį iš vakaro šitiek valandų derinau, nueis velniop. Žlugęs sandėris reiškė, kad nebus vandens. O jei nebus vandens, man brangūs žmonės kankinsis.

Kad ir labai nenoromis, bet nusileidau.

– Liza Fosik. Dvidešimt ketverių. *Vieniša*, – mirktelėjau, bet tas šiknius suspaudė dar tvirčiau. Tamsūs plaukai ir mėlynos akys Sidabro mieste pasitaiko nedažnai – jis mane *įsimins*. Amžius, kurį jam pasakiau, buvo tikras, mano apgailėtina santykių būklė irgi, bet nurodytas vardas – ne. Mano *tikrasis* vardas? Jau šito be kovos tikrai neišduosiu. Niekšelis būtų į kelnes pridėjęs, jei būtų susipratęs, kad savo gniaužtuose laiko *pačią* Serisę Fein.

– Apylinkė? – tardė sargybinis.

Dievai brangieji, koks įkyruolis. Bet tuoj pasigailės klausęs.

– Trečioji.

– Tre...

Sargybinis stumtelėjo mane ant svilinančio smėlio, netyčia įkvėptos įkaitusios smiltelės nutvilkė man gerklę. Antrąsyk įkvėpiau jau pro marškinių rankovę, bet audinys ne kažin kaip prakošdavo smėlį, kelios smiltelės vis tiek prasisprausdavo. Sargybinis žengtelėjo atatupstas.

– Trečiosios apylinkės gyventojai karantinuojami. Bausmė už išėjimą iš apylinkės yra... yra...

Už išėjimą iš Trečiosios *nebuvo* jokios bausmės – niekas iki šiol nebuvo to padaręs. Tie nelaimėliai, kuriems teko grumtis už išgyvenimą murkšlinuose mano apylinkės užkampiuose ir smirdinčiose šalutinėse gatvelėse, dažniausiai mirdavo nespėję nė *pagalvoti* apie pabėgimą.

Prie manęs stūksančio sargybinio pyktis peraugo veikiau į baimę. Štai tada pastebėjau mažą maro maišelį jam prie juostos ir sumečiau, kad jis, kaip ir tūkstančiai kitų Zilvarene, buvo tikintysis. Panikos paakintas jis staigiai kilstelėjo koją ir spyrė man į šoną. Skausmas užgniauzė kvapą, jis pakėlė batą spirti darsyk. Buvau mušama toli gražu ne pirmą kartą. Galėjau ištverti stipriausius

smūgius kaip ir bet kuris kitas vargo prispaustas sukčius, bet šią popietę tiesiog neturėjau laiko įsiteikinti fanatiškesiems Mardros sekėjams. Privalėjau kai kur būti, o laikas seko.

Vikriai apsisukusi šastelėjau priekin ir įsikabinau sargybiniui tiesiai po keliu – į vienintelę sunkių auksinių šarvų neapsaugotą vietą. Ūmai apsipyliau karštomis ašaromis. Įtikinamomis. Puičiai suvaidinau, bet vėlgi – jau turėjau daug patirties.

– Susimildamas, broli! Neparsiųsk manęs atgal. Jei parsiūsi, mirsiu. Visa mano šeima gargia. – Kad būtų įspūdingiau, sukosėjau – sausai krenkštelėjau, visai nepanašiai į drėgną dusinantį merdinčiųjų kosulį. Bet sargybinis tikriausiai niekada nebuvo matęs žmogaus gargiančiais plaučiais. Jis vėpsojo į tą vietą, kur mano ranka glėbė jo kelnų audinį, prasižiojęs iš siaubo.

Po sekundėlės jo kalavijo smaigalys bedė man į marškinius, tiesiai tarp krūtų. Pakaktų jam vos spustelėti ginklo rankeną, ir būčiau dar viena negyva vagilė, paplūdusi kraujais Zilvareno gatvėse. Gal taip ir ketino padaryti, bet tada sumečiau, kad jis apsvarsto situaciją ir susizgrimba, ko būtų turėjęs imtis po mano nužudymo. Kitose apylinkėse negyvėliai būdavo tiesiog paliekami voliotis gatvėse, bet žaliuojančiose Centro medžių alėjose viskas buvo kitaip. Turtingasis Zilvareno elitas gal ir nepajėgia sulaikyti karštų vakarų vėjų nešamo smėlio, bet jau tikrai nebūtų vienoje iš *savo* gatvių pakentęs bjauriai pūvančios maru užsikrėtusios žiurkės. Jei sargybinis mane nužudytų, jam tektų tuoj pat atsikratyti lavono. Bet, sprendžiau iš jo žvilgsnio, šitas tikrai nedegė noru imtis tokios pavojingos užduoties. Mat jei aš iš Trečiosios, tai esu kur kas pavojingesnė už bet kurį paprastą kišenvagį. Nes aš galėjau užkrėsti.

Sargybinis nusismaukė nuo rankos – tos, kuri manęs vos neužsmaugė, – viršutinę šarvinę ir vidinę žiedinę pirštines ir numetė

jas ant smėlio. Tviskus metalas, atsitrenkęs į žemę, pratisai sužvangėjo. Jis dainuote uždainavo man ausyse, ir visi mano planai nuėjo vėjais. Sargybinis pričiupo mane gvelbiančią mažytį susuktos geležies strypelį nuo turgaus prekystalio; pasvėrusi visas galimybes nusprendžiau rizikuoti, nes žinojau už tą luitelį gausianti gražaus pelno. Bet šitai? Toks kiekis brangaus metalo, tiesiog nusviesto žemėn it beverčio? Tam negalėjau atsispirti.

Šoktelėjau taip greitai, kaip sargybinis nesitikėjo. Mitriu judesiu puoliau priekin ir sugriebiau šarvinę pirštinę, taikydama į stambesnę iš dviejų metalo gabalų. Vidinė pirštinė buvo nuostabi, talentingai nukalta tikro meistro. Mažutės aukso kilpelės jungėsi į žiedinius šarvus, garsėjančius kaip neįveikiamus nei ašmenų, nei magijos. Bet šarvinės pirštinės svoris, didelis ją sudarančio aukso kiekis... Negalėjau net įsivaizduoti dar kada nors laikysianti rankose tiek aukso.

– Sustok! – Sargybinis bloškėsi prie manęs, bet per vėlai. Jau buvau pastvėrusi pirštinę. Jau buvau užsimovusi ją ant rankos ir apsitempusi riešą. Ir jau skuodžiau link Centro sienos kiek kojos nešė.

– Stabdykit tą mergą! – stūgavo sargybinis po akmenimis grįstą kiemą, jo įsakymas griaudėjo garsiai, bet niekas neklausė. Minia, susibūrusi pažiūrėti spektaklio, kai jis mane pagavo, išsisklaidė kaip išsigandę vaikai, vos tik ištariau žodį „Trečioji“.

Prieš priimami į karalienės Madros sargybą, naujokai būna itin žiauriai rengiami. Tie, kurie būna atrenkami alinančiai aštuoniolikos mėnesių programai, ne kartą skandinami ir negailingai daužomi visais įmanomais kovos menų būdais, kokie tik yra aprašyti dulkėtose miesto bibliotekose. Išgyvenę mokymus, jie geba ištverti nenusakomą skausmą ir būna taip gerai įvaldę ginklus, kad kovoje jų niekaip neįveiksi. Tai mašinos.

Kareivinėse, treniruočių aikštelėje, prieš visiškai parengtą sargybinių neatsilaikyčiau nė keturių sekundžių. Karalienės Madros išdidumas reikalavo, kad jos sargybiniai būtų geriausi iš geriausių. Bet Madros išdidumas buvo alkanas ir nepasotinamas. Jos vyrai turėjo būti ne tik geriausi. Jie dar turėjo *atrodyti* geriausiai, tad sargybinio šarvai nebuvo lengvi. Taip, treniruočių aikštelėje tas mulkis, pričiupęs vagiant geležį, būtų kaipmat mane partiesęs. Bet mudu buvom ne treniruočių aikštelėje. Mudu buvome lauke, Centre, ir dar atpildo valandą, o vargšas niekšelis buvo apsitūlojęs iškilmingais šarvais kaip šventinis kalakutas.

Slegiamas šitiek metalo, jis nepajėgė greitai bėgti.

Nepajėgė net *risnoti*.

Ir jau nieku gyvu nebūtų pajėgęs *kopti*.

Pasileidau link rytinės sienos, maldama rankomis ir kojomis, kiek tik leido maudžiantis kūnas. Pašokusi į orą smarkiai trenkiausi į birų smiltainį, nuo smūgio net švogžtelėjo plaučiai, išleisdami orą.

– Ai, ai, *ai*. – Jaučiausi taip, lyg Elrojus būtų paėmęs plaktuką iš kalvės ir tvojęs tiesiai į saulės rezginį. Nedrįsau pagalvoti apie mėlynės, kurių nusėta atsibusių ryte – *jei* išvis atsibusių. Nebuvo laiko. Įspraudžiau pirštus į siaurą plyšį tarp masyvių smiltainio blokų, sukandau dantis ir prisitraukiau aukščiau. Grabaliojau kojomis ieškodama atramos – radau. Bet mano dešinėje rankoje...

Ta prakeikta pirštinė.

Siaubingo modelio.

Bandydama už ko nors užsikabinti ir pasikelti aukščiau, balaudojau auksą į sieną, metalas dzingsėjo man ausyse tarytum sirenos daina. Mano pirštai – miklūs, ploni, tinkami spynoms laužti, langams atkabinti, Heidenso tankiems plaukams kedenti – vieni neįsitvers, jei negalėsiu sulenkti riešo. O aš negalėjau.

Šūdas.

Jei norėjau gyventi, neturėjau kitos išeities: reikėjo mesti pirštinę. Bet tai buvo paika mintis – pirštinė svėrė bene porą kilogramų. Porą *kilogramų* metalo. Negalėjau jos tiesiog imti ir palikti. Ši pirštinė – ne šiaip nugvelbta šarvų detalė. Ji – tai išsilavinimas mano broliui. Maistas trejiems metams. Bilietai iš Zilvareno į pietus, ten, kur atpildo vėjai, plakantys išdžiūvusias kalvas, septyniais laipsniais vėsesni nei Sidabro mieste. Ir dar liktų užtektinai pinigų nedidukam nameliui įsigyti, jei tik panorėtume. Nieko prabangaus, užtektų, kad į vidų neleistų vandens. Tokį galėčiau palikti Heidenui, kai – ar *jei* – sargybiniai galiausiai mane pričiups.

Ne, numetusi pirštinę niekais paleisčiau daugiau nei savo gyvybę: aš paleisčiau viltį, o jos atsisakyti nenoriu. Mano ranka liks toje pirštinėje, net jei ją tektų išsinarinti.

Taigi ėmiausi veikti.

– Nejuokink, mergaitė! – riktelėjo sargybinis. – Nukrisi nė iki pusės neužkopusi!

Jei sargybinis grįš į kareivines be pirštinės, sulauks pasekmių. Nenumaniau, kokių, bet smagumo bus maža. Jie gali nukirsti šitam šikniui rankas, iki kaklo įkasti jį į smėlį ir palikti kepti atpildo karštyje, kas man darbo. Aš traukiu namo.

Skausmas sliuogė nuo pirštų galiukų aukštyrą ranka it ugninė virvė, svilindamas petį, kai mataruodama kojomis traukiausi siena vis aukščiau. Taikiausi į tuos akmens gabalus, kurie atrodė apdilę, bet stabilūs. Bent jau tiek stabilūs, kiek gali iš jų tikėtis. Turėdamas ganėtinai laiko, vėjas šiame mieste viską suėstų – jis jau tūkstančius metų griežia ant Zilvareno dantį. Smiltainis apgaulingas: miesto statiniai ir sienos atrodo tvirti, bet toli gražu tokie nėra. Visi buvo girdėję atvejų, kai vienas stiprokas spyris

buvo nugriovęs visą pastatą. Aš ne itin sunki, bet ne tai svarbiausia. Šitaip trankydamasi į mūrą rizikavau savo kailiu ir gyvybe.

Šoktelėjau aukšty, ore man net skrandis apmirė... bet paskui susirietusi bloškiausi į sieną ir tvirtai įsikibau. Į kraują plūstelėjo adrenalinas, nes tuo pačiu metu įvyko trys stebuklai.

Pirmas: siena atlaikė.

Antras: kaire ranka įsikirtau į itin tvirtą gūbrelį.

Trečias: *neišsinarinau* peties.

Pėdų atrama. Pėdų atrama. Pėdų...

VELNIAS!

Širdis nusirito į kulnus, nes kairio bato padas slystelėjo siena ir mano kūnas susiūbavo ore.

Apačioje tylą perskrodė švelnus moters atodūsis. Ko gero, vis dėlto *turiu* žiūrovų.

Žemyn nežiūrėjau.

Valandėlę užtrukau, kol nurimau ir iššnypščiau virtinę keiksmų, tik tada atgavau kvapą.

– Mergaite! Tu užsimuši! – sušuko sargybinis.

– Galbūt. O jei ne? – riktelėjau atgal.

– Vis tiek būsi veltui iššvaisčiusi laiką! Visame mieste nerasi tokio kvėšo prekeivio, kuris pirktų vogtą šarvų detalę.

– Oi, baik. Manau, porą tikrai pažįstu!

Iš tiesų nepažinojau. Nesvarbu, kokia sunki buvo padėtis, nesvarbu, kiek šeimų mirė badu, nė vienas Zilvareno gyventojas nebūtų drįsęs mėginti prakišti tokios pavojingos prekės kaip šarvinė pirštinė, apspaudusi man dilbį. Bet tai nesvarbu. Aš ir nemėginsiu jos parduoti.

– Daugiau tavęs nepersekiosiu. Duodu žodį. Mesk pirštinę, ir aš tave paleisiu!

Garsiai nusikvatojau. O dar sako, kad sargybiniai neturi humoro jausmo. Po perkūnais, šis vyrukas – tikras komikas.

Dar vienas šuolis. Dar viena pribloškianti skausmo banga. Stengiausi kuo tiksliau apskaičiuoti trajektoriją, kaskart taikydama į mažiausiai ištrupėjusį uolos gabalą. Pagaliau, užkilusi gana aukštai virš Centro gatvių, leidau sau prabangą akimirką susimąstyti. Jei bandyčiau persimauti šarvus ant kito riešo, ar juos išmesčiau? O svarbiausia, ar sukeisdama rankas sugebėčiau išsilaikyti ant sienos silpnesniąja? Reikėjo apskaičiuoti daug kintamųjų, o laiko tam neužteko.

– Kaip manai nulipsianti kitoj pusėj, vaikeli?

Vaikeli? Cha! Įžūlus šunsnukis. Jo šauksmas dabar aidėjo tyliau. Buvau penkiolikos metrų aukštyje – gana arti, kad galėčiau matyti sienos viršų. Gana toli nuo gatvės, kad dirstelėjus žemyn sprandą išpiltų šaltas prakaitas.

Sargybinis teisus. Nusikarti nuo sienos bus ne mažiau pavojinga nei užkopti, bet šis nemirtingosios karalienės klapčiukas gimęs geruose namuose. Užaugęs Centre. Jo tėvai naktį durų nerakindavo. Šis vyrukas niekada net *nesvarstė* kabarotis sienomis, kurios jį saugojo nuo nedėkingų, galinčių užkrėsti žmogystų kitapus jos. Aš pusę savo gyvenimo prašmirinėjau šių sienų viršūnėmis, sėlindama iš vienos apylinkės į kitą, sugebėdama prasmukti į vieteles, kuriose neturėjau teisės būti.

Jau buvau gerai įgudusi.

Ir ne tik – man tai buvo *smagu*.

Likusią atkarpą įveikiau vos per porą minučių. Pirštinė dunkstelėjo ant mažo smėlio kauburėlio, supūsto ant sienos viršaus. Kol svėriausi per kraštą, kvarco dalelytės smėlyje suskato virpėti ir per milimetrą pakilo virš smiltainio – auksas atgijo.

Aš sustingau, oras užstrigo plaučiuose, netikėtai išvydus ši pribloškiantį vaizdą.

Ne. Ne čia. Ne dabar...

Pirštinė ėmė kuždėti man ir sparčiai linguoti, aš pasistūmėjau rankomis ir užsiverčiau ant sienos viršaus. Kvarco dalelės kilo vis aukščiau, aukščiau, aukščiau.

Ji mus mato.

Ji mus jaučia.

Ji mus mato.

Ji mus jaučia.

Ji...

Tvojau delnu per pirštinę, ir vogtoji šarvų detalė nutilo. Tviskantys kvarco taškučiai vėl pabiro į smėlį.

– Aš tave surasiu, mergiote! Prisiekiu! Numesk pirštinę, arba amžiams tapsi man prieše!

Štai, pagaliau – panikos gaida, persmelkusi sargybinio prашymą. Jis galiausiai perprato situacijos rimtumą. Aš nesiruošiau kristi ir užsimušti. O ir neketinau netyčia išmesti šarvų detalės, kurią jis pasišlykštėjęs nutėškė ant žemės, kai susizgribo palietęs maro žiurkę.

Slyste išslydau jam iš rankų, ir jis nieko nebegalėjo padaryti, tik laidyti grasinimus šmėklai danguje, nes jau buvau dingusi. Tas idiotas apačioje – ne pirmas mano priešas Madros vyrų gretose, bet daugiau galvos dėl jo nebesuksiu. Man kur kas labiau rūpėjo nuostabūs dalykai, kuriuos nusikaldinsiu iš jo įspūdingosios pirštinės.

Bet pirmiau ketinau šį vertingą daikčiuką išlydyti iki paskutinio šlako.